

Erdély

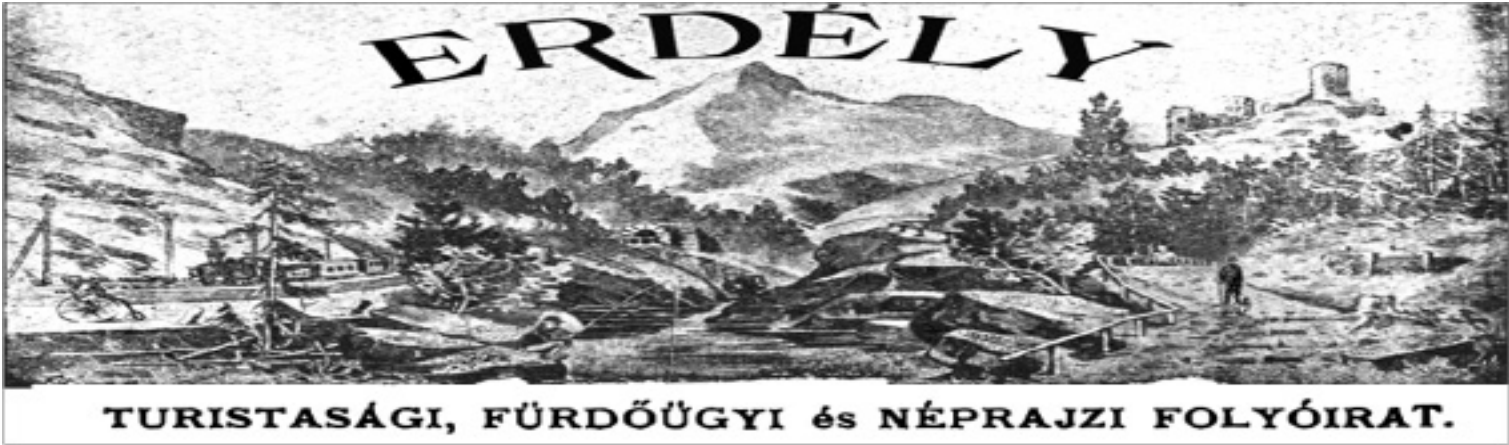
ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 203. szám
2025/7.

Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 Értesítője

Szerkesztőség (info@ekekolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál Gyöngyi

A következő lapszám megjelenik:
2025. augusztus 15.

Rendhagyó Vasvári-kerékpártúra
– ahogyan azt résztvevőként látja a szervező

A SZERZŐ FELVÉTELE

Spontán csoportkép indulás előtt

Amióta bekapcsolódtam a Vasvári Pál Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúra szervezésébe, évről évre kacérkodtam a gondolattal, hogy milyen vagány lenne egyszer letekerni a 100 km-es távot közel 1700 m szintemelkedéssel. Tudtam, hogy a teljesítménytúra napján erre sosem lesz lehetőségem, hiszen több ellenőrzőpontnál is helyt kell állnom, így értelemszerűen felcsillant előttem a remény, amikor tavaly ősszel eldöntöttük, hogy ezentúl nem a hagyományos értelemben vett teljesítménytúráként fogjuk megszervezni az eseményt. A döntés egyébként azért született meg, mert a Vasvári volt az egyetlen olyan teljesítménytúránk a négy közül, amelyen az elmúlt években nemhogy növekedett, hanem fokozatosan visszaesett a résztvevők száma. Idén tehát egyszerű emléktúráként hirdettük meg a Vasvárit, ellenőrzőpontok nélkül, így végre én is kerékpárra pattanhattam, és résztvevőként is megtapasztalhattam azt az életre szóló élményt, amelyet szervezőként csak vágyakozva figyelhettem.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Réggel 9 óra előtt pár perccel berobogunk a Kolozsvári Rádió épülete elé, ahol már szépen gyülekeznek a rendhagyó Vasvári-emléktúrára jelentkező bringások. Ingrid azzal fogad, hogy a magammal hozott kis csomag méretéből ítélve én is a profik közé tartozom, hiszen minél kevesebb cuccal indul el valaki bringatúrára, annál profibb. Én csak mosolyogva legyintek, hogy távol állok a profizmustól, s nem is tudom, hogy mit keresek itt ennyyi tapasztalt kerékpáros között, hiszen életem leghosszabb bringatúrája a Dél-Hargita teljesítménytúra 75 km-es változata volt, s annak is már jó pár éve. A túravezetővé kinevezett Kertész Sándor (Suler Lovag) pipálgatja a listán levő neveket, tőle megtudom, hogy még csak egy személynék kell érkeznie, a többiek majd Gyaluban csatlakoznak. Botond és Filep István megbeszélnek a délutáni dubás logisztikát, hiszen valahogyan vissza kell jutnunk Kolozsvárra, mi pedig a csajokkal, Ingriddel és Julikával próbáljuk túlcitálni egymást, hogy ki izgult jobban a mai napért. Ingrid elmondása szerint alig bírt elaludni, hiszen a férje ráijesztett, hogy nem fog kitar-

tani az elektromos bicikli akkuját, én pedig azzal érveltem, hogy reggel egy falatot sem bírtam lenyelni az izgalomtól.

Az eufória első pillanataitól a kipufogószagú kiábrándulásig

Elkészül a spontán csoportkép, majd mindenki nyeregbe pattan, s indulunk sorban végig a Donáth úton, hiszen amióta át-helyeztük a rajtot a rádióhoz, a forgalmas főút helyett a Hajtásvölgyi kerülőúton szoktak kitekerni a bringások Szászfenes végére. Vidáman tekerünk a hepehupás úton, közben pedig élvez-zük a reggeli fényben fürdőző szászfenesi Leányvár ikerdombjának látványát. Miután átke-lünk a víztározó gátján, egy el-ágazásnál a csapat nagy része előre halad tovább, holott a digi-tális nyomvonal szerint jobbra kell térni. Ez alkalommal a kütyüre hallgatok, s mint kide-rül, jobban is járok, mert így a vá-ro-s végéhez közelebb érek ki a fő-útra. Innen következik a halálfé-lelemmel kísért tekerés, hiszen az autók 70-nel, 80-nal szágul-danak el mellettünk. Közben Ver-es Bendegúz is mellénk szegül, s próbáljuk kiokoskodni, hogy kik

vannak előttünk, s kik kerültek mögénk. Szászfenesről kiérve, az egyik sáv útjavítás miatt le van zárva, így egy darab sávon kell osztoznunk a száguldó sofőrökkel, a „finom” kipufogógázt beszívva pedig imádkozunk, hogy el ne üssenek. Az autópálya utáni körforgalomnál baleset lassítja a haladást, így innentől kezdve legalább nyugodtabban tekerhetünk, hamarosan pedig meg is érkezünk az első megállóhoz Gyaluban, ahonnan a 85 km-es túraváltozat résztvevői rajtol-tak a teljesítménytúra során. Az üzlet előtt biciklik sorakoznak, megérkezett a körösfői csapat is, akinek nem volt ideje reggelizni, most beszerezheti az energiapótlókat. Gusztival gyorsan egyeztetünk a visszaszállítás kapcsán, aztán felmerül, hogy amennyi-ben nagyon jól fogja bírni, lehet, hogy Körösfőről inkább visszat-e-ker Kolozsvárra, csakúgy, mint Serény Tibi. Közben megtudom, hogy Ingrid és Julika mögénk ke-rült, s Geréb Zoli is hagyta őket, így szegények ketten teszik meg ezt a veszélyes szakaszt. Sze-rencsére pillanatokon belül ők is megérkeznek épségben, előt-tük pedig László Tamás is be-fut. Közben hívom Szőke Enikőt, hogy jön-e végül, majd gyorsan kiderül, ő már jóval előttünk el-indult, hogy elkerülje a hőséget, sőt mások is követték a példáját. Lassan nem tudom követni, hogy a bejelentkezett 23 résztvevőből végül hányan vágunk ulti-nak, de nincs is időm sokat gondolkodni, mert Suler váratlanul felpattan az elektromos biciklijére, s indul tovább.

Gondtalan tekerés, teknős és nyekergő lánc

Tudtam, hogy miután Hideg-szamos településen eltérünk a

Meleg-Szamos gyűjtőtavai irá-nyába, megkezdjük a fokozatos emelkedést, de addig is élvezem a száguldást, így gyorsan magunk mögött hagyjuk a Gyalui-tavat, a letérőnél pedig Suler egy üz-let előtt számolgotja, hogy meg-vagyunk-e mindannyian. Időköz-ben László Tamás mellénk sze-gődik, s biztatom, hogy nyugod-tan le hagyhat, de arra hivatko-zik, hogy még nincs bemeleged-ve. A Meleg-Szamos hídján átha-ladva viccesen megjegyzi, hogy mostantól kezdve mindenki ab-bahagyja a beszélgetést, s csak a lihegésünk fog hallatszani. Örü-lök, hogy az első emelkedőn tár-samul szegődik Serény Tibi, mert így kérdezgethem a kislányá-ról, akit 2021-ben láttam utol-jára, s azóta iskolássá csepere-dett, ráadásaként pedig beszélget-ve észrevétlenül sikerül megten-ni ezt a távot. Pillanatokon belül már a Melegsamosi-tó gátján ta-láljuk magunkat, ahol megállunk egy rövid pihenőre, na meg a kö-telező szelfire, s miközben a tó látványában gyönyörködünk, Ta-más felhívja a figyelmünket egy cuki teknősrre, aki gondatlanul le-beg a vízen. Nekünk is kedvünk támadna fejest ugrani a tóba, de most nem ezért vagyunk itt, így tekerünk is tovább, pár mé-ter után viszont megtorpanok, hiszen Tamás megjegyzezi, hogy nem ártana megolajozni a nye-kergő láncomat, s biztos benne, hogy Serény Tibinél szakmájából kifolyólag lesz olaj. Utolér Tamás, mosolyogva előkapja az olajos műanyag üvegcsét, amit megle-pő módon nem a bicikliszerelő-től, hanem Bendegúztól szerez-t be, majd elmondja, hogy nincs jobb érzés, mint beolajozni egy láncot, s szerinte a biciklik eseté-ben két fontos szabály van: meg-felelően legyen felfújva a gumi, a lánc pedig legyen megtisztítva és beolajozva. Meglepő módon ez-után tényleg simábban tekerek,

s az idegesítő nyekergés is meg-szűnik, így szinte repülve teke-rek a melegsamosi úton.

Tüntető „belügy-minisztérium” és abrakolás a hegy alatt

Nemsokára újabb emelkedő kö-vetkezik, amire utólag már nem is nagyon emlékszem, hiszen az a benyomásom, hogy pillana-tok alatt felérek a Tárnicei víz-tározóhoz, ahova nyaranta néha kijárunk kajakozni, vagy SUP-ozni. A kölcsönző bejáratánál megpillantom Botondot, aki még a lenti gátnál megelőzött. Most végre sikerül utolérnem, így in-entől kezdve együtt tekerünk a tó mentén kígyózó úton hol gyor-sabban, hol lassabban. Most dőb-benek csak rá, hogy a Tárnicei-tó sokkal hosszabb, mint gondol-tam volna, hiszen autóval mindig pár perc alatt tesszük meg ezt a távot, most viszont jó ideje teke-rünk, s még nem értük el a végét. Lassan kezd tüntetni a „belügy-minisztérium”, számon kérve a reggeli koplalást, így bizakodóan tekintek a GPS-re, de a hátralevő táv látványa csak még inkább fo-kozza az éhségemet. Kanyar ka-nyart követ, miközben szép fo-koztatosan emelkedünk, de még mindig nem vagyunk ott. Ing-riddel és Julikával beérjük egy-mást, és KMN-es gulyásoszárról kezdünk el csevegni, még inkább rontva a vércukorszintem morál-ját. Szerencsére hamarosan meg-pillantjuk azt a csúnya betonosz-lopot, ami nagyon ismerős előző évekből, így a következő kanyar után már a kocsmát is látjuk, ahol az ellenőrzőpontot szoktuk berendezni. László Tamás vicce-sen rá is kérdez, hogy hol kell pe-csételni, miközben jóízűen bele-falok a kurkumás-vörösfáfonyás kenyérből készült sonkás szend-vicsembe. Egy nem is elég, így

VERES BENDEGÚZ

Az első eufórialökettől mindenki vidáman teker

VERES BENDEGÚZ

A tóparti megemlékezés, amire esélyünk sem volt elérni, de legalább páran képviselték csapatunkat

gyorsan benyomom a másodikat is, majd egy kis édességnek is jut hely, s az egészret jó hideg teával öntöm le. Suler megjegyzi, hogy útközben felfele ne álljunk meg sokszor, mert nem fogjuk elérni a tóparti megemlékezést, amikor pedig az órára tekintek, kis pánik lesz úrrá rajtam, hiszen fél 12 már elmúlt, s 14 órára ott kellenünk. Ironikusan megjegyzem, hogy elektromos biciklikkel biztosan oda fognak érni, ránk viszont ne várjanak.

A neheze még csak most kezdődik...

Talán igaz a mondás, miszerint hegy alatt abrakolni teljesen felesleges, de azért mégiscsak biztosabb stabilizált vércukorszinttel nekivágni a mai napon), s még egyszer bekenem végtagjaimat. A felhőtlen tekerés élményét a lomha araszolás kínlóda sa váltja fel, a sebesség csökkenésével pedig a morálom is kezd a béka feneké alá kerülni. Eleinte nyolc, majd hét, hat, végül pedig óránkénti öt km-es lassúsággal haladok (mert ezt nem lehet sebességnek nevezni), de négyre is lecsökken, amikor energiatakarékos üzemmódra váltok. Lassan a fák védelmező árnyékát is magunk mögött hagyjuk, így a biciklim számlálóján még fájdalmasabban gyűlnek a megtett száz méterek (a mértékegység itt már nem is a kilométer), s egyre többször kell megállnom energizáló és hidratáló szünetet tartani. Időközben Újvári Attila is utolért minket, így hármasban kínlódunk felfele a kaptatót. Botonddal közben kalkuláljuk, hogy még mennyi lehet az emelkedőből – talán négy és fél kilométer? Talán jobb is, ha nem tudjuk... Egyszer csak kellemes számócaillat ránt ki a letargiából, de sehol sem látom a kis piros bogyókat, így az agyam játékának könyvelem el a történet. Nemsokára ismét megérezem a gyümölcsösen édes illatot, így leszállok a bicikliről, s legnagyobb meglepetésemre kövér számócák mosolyognak rám az út széli növényzet közül. Engedek a csábításnak, néhány szemet leszedek, s az intenzív aromának köszönhetően máris szinteket ugrik a morálom. A helyzetten pedig az is javít, hogy kezd kitárukozni előttünk a táj, s ráeszmélünk, hogy nemrég odalent a völgyben teker-

tünk. Végre fellelegzem egy kicsit, hiszen emlékeimben sokkal meredekebbként élt a mögöttünk hagyott emelkedő, aztán amikor egy újabb kanyar után ráeszmélek, hogy még közel sem értük el a csúcst, szinte sírva fakadok. A napsugarak egyre jobban égetnek, így harmadszor is előkerül a naptej. Az idő már későre jár, 13 óra is elmúlt, Attila pedig szembesít a szomorú valósággal, hogy 14 órára semmi szín alatt nem fogunk leérni a tóhoz. Azzal is biztat, hogy a kereszt előtt még lesz egy nagyon hosszú emelkedő. Sebj, mi azért kitartóan tekerünk feljebb és feljebb, a legelső kocsmáüzletnél pedig megállunk feltölteni kiüresedett energiaraktárainkat. Az ismeretlen márkájú epres mojito-üdítő jobban esik, mint bármilyen ital valaha, közben pedig utolér minket Geréb Zoli, akiről nem is tudtuk, hogy magunk mögött hagytuk.

Lekésett emlékezés a majdnem Kolozsvár méretű községben

Rövid regenerálódás után már pattanok is fel a biciklire, s elindulok előre, hogy kovácsoljak egy kis előnyt magamnak. 13.50 körül jár már az idő, s a GPS alapján legalább még hat km van a keresztig, így lassan kezdek lemondani arról, hogy elérjem a tóparti megemlékezést. Sőt már abban sem reménykedem, hogy legalább a közepére beérjek. Rövid üzenetváltásban jelzem Sulernek, hogy ránk ne várjanak, majd néhány képet küldve az ünnepi tömegről megnyugtat, hogy legalább 10-en képviselik a csapatot. Közben próbálom elterelni a gondolataimat és élvezni az idilli nyári táj szépségét, amelyet szénabálák és út széli virágligetek tesznek még autentikusabbá. Havasnagyfalu – nem hiába kapta ezt a nevet a település, hiszen már jó ideje tekerek, s mégsem akar véget érni a majdnem Kolozsvár méretű község. Közben a fiúk is utolérnek, így együtt feszülünk neki az utolsó izzasztó emelkedőnek, s majdnem egy óra késéssel, 14.35 körül megérkezünk a Funtineli-tetőre. Innen már kár sietnünk, hiába következik a jól megérdemelt ereszkedés, mert az ünnepség felére sem fogunk odaérni. Megkezdjük hát a fokozatos ereszkedést, s a több órányi kínlódás után végre ismét 20-30 km/h-ás sebességgel száguldunk, de csak óvatosan, mert eléggé balesetveszélyes lehet ez a szakasz. Ahogy a nagy könyvben meg van írva, az ünnepség végére berobogunk mi

is, így a megemlékező tömeg már ballag felfele a tóparttól. Ingridék a felét még elcsípték, szól, hogy mi is lemehetünk a tópartra, ha kedvünk tartja, mert ők szendvicseznek, Bendegúz és Tamás pedig megmártóznak a vízben. Ez alkalommal visszautasítom a csábító ajánlatot, s rövid szünet után inkább tekerünk is tovább, hiszen a Bélesi-víztározó után még vár ránk egy utolsó nagy emelkedő.

Az utolsó izzasztó kaptató és a szárnyakat adó ereszkedő

Őszintén megvallva, már semmi kedvem kimászni egy újabb dombot, pláne a délutáni kánikulában, de tartja bennem a lelket az azt követő hosszú ereszkedő gondolata. A hajtűkanyarokban több autó is megelőz, majd nemsokára az ünneplőket szállító busz is elhalad mellettünk, mi pedig néha az út bal oldalán tekerünk, elmenekülve a fák árnyékába. Botondnak egyre jobban fájnak a térdei, így többször is le kell szállnia a bringáról, én pedig csigamód araszolok a kaptatón. Szerencsére nemsokára beérünk Jósikafalvára, így végre következhet a jól megérdemelt ereszkedés. Közben a körösfői csapat is utolér, sőt le is hagynak minket elektromos járműveikkel, majd Ingrid és Julika is feltűnik mögöttünk, így innentől kezdve együtt élvezzük a szárnyakat adó ereszkedés élményét. A táj tényleg mesebeli, Ingrid többször is hangoztatja, hogy emiatt megéri a szenvedés, s holnapra amúgy is csak a szép emlék marad meg. Kiskalotára érve lassan elfogy az ereszkedő, így innentől kezdve nagyrészt szinten haladunk, de annyira felfokozott állapotban vagyunk, hogy 20 km/h fölötti sebességgel rójuk az utat. Nagykalotát is elhagyva a távolban feltűnik a kalotaszentkirályi templom tornya, így előnt a megnyugvás, hogy nemsokára otthon vagyunk. Mivel a csapat nagy része Szentkirályon száll meg, s nem tekernek át Körösfőre, úgy döntünk, hogy mi sem vállaljuk be az utolsó szakaszt a forgalmas főúton, így száz km helyett csak 92-t tekerünk le 1463 m teljes szintemelkedéssel 8 óra 20 perc alatt. Sosem gondoltam volna, hogy valaha is képes leszek a vasembereknek szánt kihívás teljesítésére, így mérhetetlen elégedettség és hála önt el, amikor leállítom a GPS-t. Most pedig azon gondolkodom, hogy melyik legyen a következő nagy kaland.

Augusztusi bakancslista

- **Augusztus 2. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Marosvásárhelyre és Küllővárra. Marosvásárhelyen a híres kínai agyaghad-sereget nézzük meg a Kultúrpalotában, majd Küllőváron a Bethlen-Haller-kastélyt látogatjuk meg, utána borkóstolón veszünk részt. Indulás: 7 órakor a Fliptől. Mivel a helyek beteltek, már csak a várólistára lehet feliratkozni. Szervező: Kovács D. Zsuzsa.
- **Augusztus 5-10. (kedd-vasárnap):** 32. EKE Vándortábor Tusnádfürdőn. Túraleírások és részletek a www.ekevandortabor.ro weboldalon, kedvezményes jelentkezési határidő július 15-ig. Szervező: Csíkszéki Erdélyi Kárpát Egyesület.
- **Augusztus 6. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 9. (szombat):** Gyorsléptű gyerekbarát túra áfonya- és málnakóstolóval. Útvonal: Buszkát – Zengőkővek – a Jára forrásai – Öreghavas (15 km, 400 m szintkülönbség). A túra során meglátogatunk egy menedékhelyet is. Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezés telefonon augusztus 7-ig. Túravezető: Kiss János.
- **Augusztus 9-11. (szombat-hétfő):** Bunyaszekszárdi emlékkörtúrák (65-85 km-es távok kerékpárral). Szombaton és hétfőn a környéken szervezünk körtúrákat, vasárnap pedig eltekerünk a valamikor Bunyaszekszárd falu helyszínére, ahol részt veszünk a megemlékezésen. Bejelentkezés előzetesen online. Szervező: Szima Márton.
- **Augusztus 13. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 15. (péntek):** Vizes gyerektúra a Kapusi-szorosba (kb. 12 km). Utazás kiskocsikkal, találkozás reggel 10 órakor Kiskapuson a szoros bejáratának közelében. Bejelentkezés online. A túra során több alkalommal is át fogunk kelni a patakon, ezért javasolt a túraszandál vagy vízi cipő használata. A nagy fű miatt a hosszú nadrág is javasolt. Szervező: Filep Ingrid. (Megjegyzés – a júliusi kedvezőtlen időjárás miatt a túrát el kellett halasztanunk augusztusra).
- **Augusztus 16. (szombat):** Gyalogtúra a Bükkben az alábbi útvonalon: Cérna-forrás – Slamovics-ház – Brüll-kilátó – Bartha-kilátó (11 km, 250 m teljes szintemelkedés). Találkozás reggel 9 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Csorba Anna.
- **Augusztus 20. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Augusztus 23. (szombat):** Nagykő hegye – Jára völgye (20 km, 800 m szintkülönbség), részben felfedező túra. Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezés telefonon augusztus 21-ig. Túravezető: Kiss János.
- **Augusztus 26-30. (kedd-szombat):** Augusztus végi csillagtúrák a Retyezátban. Utazás kiskocsikkal Cárnic-ig (210 km), onnan gyalog (2-3 óra) a szálláshelyig. Szállítás a Stânișoara villában (ára 60 lej/fő/éj, a 4 éjszakára 240 lej/fő). Előzetes bejelentkezés online vagy telefonon július 14-ig. További részletek és túraterv a weboldalon. Szervezők: Mezei Elemér és Kovács D. Zsuzsa.
- **Augusztus 27. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

Szeptemberi előzetes

- **Szeptember 6. (szombat):** Autóbuszos kirándulás Hajdúszoboszlóra: a Munkácsy-kiállítás megtekintése. Ha időnk engedi, fürödni is fogunk. Utazás busszal, indulás reggel 6 órakor a Fliptől. További részletek hamarosan. Szervező: Kovács Zsuzsa.
- **Szeptember 13. (szombat):** Kós Károly Gyalogos Emlék- és Teljesítménytúrák – XX. kiírás. ♦ Kós Károly Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúrák – IX. kiírás. Részletek és regisztráció hamarosan a teljesítménytúrák weboldalon: teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro. A gyalogosok az alábbi túraváltozatok közül választhatnak: Gy11/17, Gy19/24, Gy52/58, a kerékpárosok számára pedig szintén több útvonallal készülünk: K16/25, K33-Alszeg, K28/36, K53/62. Szervező: EKE – Kolozsvár 1891.

Ügyfélszolgálat

Keddtől péntekig előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). **Figyelem! Az elkövetkezendő időszakban több alkalommal is zárva lesz az iroda: július 9-15. és 24-25. között, illetve augusztus 4-8. és 25-29. között.** Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

Csorba Anna 0740-407652
Filep Ingrid 0744-751300
Kiss János 0364-807639
Kovács D. Zsuzsa 0747-070790
Mezei Elemér 0724-892797
Szabó János 0757-220682
Szima Márton 0766-703575
Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848

Rekordszámú, háromszáz résztvevő a Bánffy-túra VI. kiírásán

Akárcsak tavaly, idén ismét megdöntöttük a Bánffy Miklósról elnevezett Emlék- és Teljesítménytúrák részvételi arányát: 2024-ben 279-en, idén kerekén háromszázán gyalogoltak vagy tekertek festői szépségű tájakon a gróf emlékére. A kolozsvári EKE legfiatalabb teljesítménytúrája évről évre egyre népszerűbb, 2019-ben az első kiíráson 122-en vettek részt, azóta ennek dupláját is meghaladtuk. Nem meglepő, hiszen június végén a legszínesebb és legilatosabb a természet, amit fokoz a táj szépsége és az ellenőrzőpontok különleges helyszínei: a Bélesi-víztározó, a Havasrekettyei-vízesés, a sebesvári restaurált vár, a magyargyerőmonostori református templom, a Fehér-kövek impozáns sziklafalai, a havasrogozi mamutfenyő, a Kőhegy gerincéről és a Vlegyásza menedékháztól élénk táruól pazar kilátás – a sort pedig folytathatnánk.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Bár a Bánffy-túrára a regisztrációt hivatalosan június 12-én kellett volna lezárunk, többször is csengett a telefon a már megszokott mondattal: „Sajnos lekéstem a jelentkezést, lenne még egy hely számomra?” Idén előre felkészültem a hasonló helyzetekre, így igazolólapból, biciklis rajtszámból és oklevélből is nyomtattam pluszban, hogy a későn jelentkezők se maradjanak le. A túra hetén felgyülemelő túlórákból, az indítócsomagok és pontbíró-kellékek összeállítása során uralkodó káoszából, a fáradtságából idén is bőven kijutott. Majdnem a sírás kerülgetett, amikor péntek délután szembesültem vele, hogy ketten kell bepakolnunk a tucatnyi kelléket a sárga dubába. Nem panaszként mondom, hiszen előző nap öt szorgos önkéntes segítkezett az indítócsomagok összeállításában, az energiapótlók szétosztásában és a sátrak ellenőrzésében, majd elpakolásában.

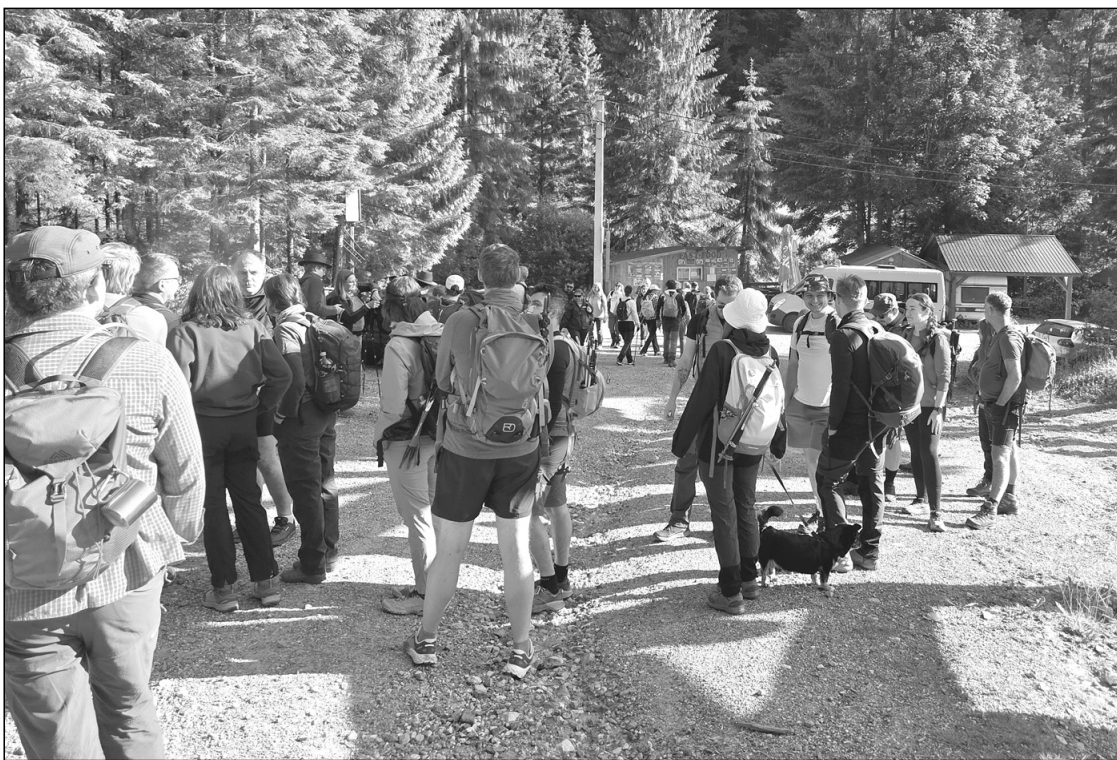
A Simon-Várhelyi család – a legkisebb túrázó, Matyi, az anyukája hátán teljesítette az útvonalat

Amire mindent bepakoltunk a kisteherautóba Botonddal, észrevétlenül este 7 óra lett. A kolozsvári forgalom miatt közel másfél órába telt, amíg a két járművel eljutottunk Kalotaszentkirályig, a túra epicentrumáig. Nem is bajlódunk hát a kipakolással, gyorsan bedobtuk az oszlopokat és az előkészített táblákat a terep-járóba, s a Kőhegy felé vettük az irányt. Habár csak 24 táblát kellett kihelyeznünk (a többi kiosztottuk az önkénteseknek a túra napjára), majdnem két órába telt az akció, így anyukám már türelmetlenül várt a finom vacsorával, amelyre fél 11-kor jutott idő. (Mivel Szentkirályról származom, annyi szerencsém van, hogy a Bánffy szervezésekor a saját ágyamba dőlhetek le a fárasztó nap végén.)

Felcserélt buszok, bokaficam helyett törés, lekésett koncert

A felfokozott hangulat és a túlhajszolás miatt nehezen jött

álom a szememre, így nem akartam hinni a fülemnek, amikor reggel fél 7 előtt megszólalt az ébresztő. Ahogy elkészültem, már csengett a telefon: a 23 személyes busz sofőrje hívott, akinek a terv szerint előbb Kalotaszentkirályra kellett volna jönnie, hogy onnan vegye fel az utasokat s szállítsa őket Havasrekettyére, de a reggeli kavargás miatt hozzá kerültek a hosszú gyalogos táv utasai, így változott a terv: Kolozsvárról egyenesen Havasrekettye felé vette az irányt. A lakodalmas teremhez érve a túrázók már gyülekeztek, és az önkéntesek egy része is megérkezett, így gyorsan kiosztottam a kellékeket. Hirtelen fél 8 lett, indulniuk kellett volna a buszoknak, a kolozsvári mikrobusz épp, hogy megérkezett, az iskolabuszok viszont sehol sem voltak, így gyorsan hívtam Attilát. Amikor a második hívásra sem válaszolt, nagyon rossz érzésem támadt, hiszen hétfőn beszélünk utoljára. A feltételezésem beiga-

A leghosszabb gyalogos túraváltozatok résztvevői a Stanciu-tisztásról rajtoltak

délután a túra után lesz a Szentkirály-Havasrekettye szállítás, így egyenesen a Stanciu-tisztáson levő rajthoz mentek a saját autójukkal, egy másik hölgy utolsó pillanatban igényelte Szentkirályról a buszos szállítást, de péntek késő este nem találta az indulási időpontot, így lekéste a buszt, saját autóval kellett a rajthoz utaznia. A gondviselésnek és a segítő túratársaknak hála mindkét bonyodalom megoldódott, így délután sikerült visszajutniuk az autójukhoz.

Ezután már csak kisebb incidensek történtek, ízelítőként íme néhány: a leggyorsabb kerékpáros túl hamar ért Jósikafalvára, az ellenőrzőpont nyitása előtt, így senkit nem talált a helyszínen; Botondnak váratlanul fel kellett kísérnie a Hármas kőszikla egyedül maradt pontbíróját, így a székelyjói pontbírók és a kellékek egy részét kisbusszal kellett átszállítanunk; a rajtnál felcserélődött két kerékpáros indítócsomagja, így üldözhatték egymást, hogy vissza tudják cserélni; az egyik apuka nem olvasta el a fontos tudnivalókat, s emiatt kislányával majdnem lekéste a 11 órás Kőhegy-szállítást; a Széll család legnagyobb lánya sajnos lesérült, így fel kellett adniuk a túrát. (A célban hiába hűtötték fagyasztott borsóval a bokaficamnak hitt sérülést, hiszen amint utólag kide-

rült, az ártatlannak tűnő ficam valójába törés volt.)

Ezeket az eseteket leszámítva mondhatni minden tökéletesen sikerült: csak néhány túrázó nem jelent meg a rajtnál, egyik kerékpáros sem kapott aszfaltmérgezést, az idő picit lehűlt, így tökéletes hőmérsékletben túrázhatott mindenki, a gulyás ízletesebb volt, mint valaha, senkit sem támadtak meg a juhászkutyák, mindenki számára kalandoz volt a Székelyjő-patakon való átkelés, a meglepetés kürtőskalács ismét nagy sikert aratott, s a kisgyerekes családok is épségben teljesítették a távot. Látszólag mindenki jól érezte magát, a célban igazi fesztiválhangulat alakult ki, az önkénteseink egész nap ügyesen szorgoskodtak, a délutáni buszokat pedig sikerült időben elindítanunk, így semmi okunk nem volt a panaszra. Rádasként pedig, aki időben célba érkezett, még a községnapok színes programkínálatába is belekóstolhatott.

Azért, hogy mégiscsak emlékezetesen zárjuk a napot, egy lelkes, öt főből álló szatmári csapat majdnem másfél óra késéssel ért célba, így nekik már meg kellett melegítenünk az időközben kihűlt gulyást, viszont minden elismerésünk, hogy igazi kitartással teljesítették a 35B gyalogos túraváltozatot. Így történt, hogy 9 óra helyett fél 11 körül zárult a bazár, így a KalotaRock-koncertre már nem volt energiánk kimenni, de kárpótlásul szobánk melegeből hallgathattuk az ismerős magyar slágereket.

A Bánffy-teljesítménytúra beszédes statisztikai adatai

Idén is a 22 km-es gyalogos túraváltozat bizonyult a legnépszerűbbnek, amit 76-an teljesítettek, a leghosszabb 35 km-es gyalogos távra 59-en vállalkoztak. Legnagyobb meglepetésünkre a túrázók nagy része a nehezebb, B változat mellett voksolt a 35 km-es táv esetén, vállalva a meredek kaptató megmászását, hogy feljussanak a Hármas kőszikla ellenőrzőponthoz. A legrövidebb, Gyalogos Kőhegy tú-

rán 48-an indultak, közülük nagyon sok kisgyerekes család. Ami a kerékpáros útvonalakat illeti, a leghosszabb 85/95 km-es túraváltozatot 40-en teljesítették, a 60/70 km-est a tavalyi 19-hez képest idén 49-en tekerték le, mindkét változat esetén csak tízen választották a rövidebb, de nehezebb 60, illetve 70 km-es útvonalat. A 37 km-es távon 16-an indultak, a legrövidebb 15 km-es útvonalra pedig 12-en vállalkoztak, kifejezetten kisgyerekes családok. A 14 éven aluliak nagyon szép számban, 38-an vettek részt, a 14-18 év közöttiek 9-en, a 18-30 év közöttiek pedig 24-en, így nem kell aggódnunk az utánpótlás miatt. A legkisebb résztvevőnk Simon-Várhelyi Mátyás volt, aki augusztusban tölti első életévét, ő végig mosolygva, szülei hátán utazva teljesítette a Gyalogos Kőhegy B változatát. A kis túrázók sorában öt követi Kacsó Kriszta Jozefa (Zéfi), aki októberben lesz két éves, majd Bihari Borbála és Simon-Várhelyi Bendegúz, akik júliusban töltik a három évet (mindannyian a Gyalogos Kőhegyre jelentkeztek), végezetül Lovász Nándor zárta a sort, aki márciusban múlt három éves, ő a 15 km-es kerékpáros távot teljesítette rekordidő alatt, apukája biciklijén élvezve a kalandot. A legtöbb tavaszt megélt túrázónak járó képzeletbeli díjat idén is Farkas György vehette át, aki pár nappal a túra előtt töltötte a 84. életévét. Ő a leghosszabb, 35 km-es túraváltozatot teljesítette fiatalokat megcsodáló kitartással. A leggyorsabb gyalogosok Vincze-Jankó István és Vitályos Zsolt, akik valójában leszaladták a 35 km-es táv B változatát, már 14.15-kor beértek a szentkirályi célba, nagyjából 6 óra alatt teljesítve a cseppet sem könnyű útvonalat. A nap végén egy négy lábú kis hóst is köszönthettünk, Kodit, aki szinte végig a saját lábán tette meg a leghosszabb gyalogos változatot, amikor pedig elfáradt, a gazdija hátizsákjában utazott. Végül ne feledkezzünk meg a 42 lelkes önkéntesről, akiknek a segítségével idén sem nyújthattunk volna felejtethetetlen közösségi élményt a háromszáz résztvevőnek.

Kisgyerekes családok a Kőhegy Dulului csúcsán